

לתת לזה שם...

אני מתחילה את הטקסט הזה, דווקא מרגע של מפגש שקרה לי לפני שנתיים, זה היה בערב בג'אף להצגת תוצרי קרטלי בזק לקראת כנס ה- 2019 NLS, אז דיברתי על הפנייה שלי לטיפול בתור פנייה לעזרה והמשכתי ואמרתי ששם (הכוונה בטיפול) היה מפגש עם משהו אחר, מחוץ למובן... בדיון אח"כ אמר אלכסנדר סטיבנס שהיה אורח של ערב זה: "ווארדי שם התחילה להיפגש/לעשות עם ההתענגות". אני לא זוכרת את הניסוח שלו בדיוק, אך אני זוכרת שהוא אמר את המילה התענגות, ועניתי לו: "תודה שנתת לזה שם....".

לפני אותו מפגש, כנראה ידעתי משהו על ההתענגות, שהיום אני יכולה להגיד עליה קצת יותר. היא נקשרת אצלי בתחושה חזקה בגוף, תמיד בעודף, אינסופית, עד כדי קושי לשאת, כמו בור ללא תחתית, מעין משהו אוטונומי מעבר להיגיון, מקום של בדידות מוחלטת ולא ניתן להביא אותו לשיח, למילים, כמעט לא ניתן לעשות איתה כלום...יום אחד שאלתי את האנליטיקאי למה ההתענגות שלי אין בה שום עונג, יש בה דווקא משהו מהמוות או אפילו דחף המוות ולא מהדחף לחיים, הוא ענה בקצרה: "זה השם האחר שלאקאן נתן להתענגות..."

עם העבודה סביב הארגומנט המסקרן שכתב אלכסנדר סטיבנס, לקראת כנס 2021, ועם הקריאה-עבודה, ביחד ולחוד בקרטל, והחשיפה לטקסטים שונים ביניהם גם "חלקים נתיקים" וה- "דיספרטה" של ז'אק אלן מילר, גיליתי שאין לי גוף, או אין לי את הגוף שחשבתי שיש לי ותמיד היו לי בעיות אתו. מאותו סדר, ה-"לא לחשוב" שמילר מציע לנו בקריאת סמינר הסינתום, מצטטת: "החשיבה הינה פלסטר דביק על רגל עץ", והחלפת האות שלאקאן עשה ברישום המילה PENSER (לחשוב בצרפתית) עם a במקום e, באה להעיד על כך.

מלאקאן ב- "חלקים נתיקים": "... זהו המקום בו כל אחד שיכול להיות חמוש, משורין, בעזרת כמה ודאיות מדעיות מגיע לעצירה, נתקל במשהו, שלא ניתן לביטול, בדביליות, כלומר הוא נתקל במכשול ההכשלות האופייני לכל חשיבה...". בהמשך יוסיף לאקאן, באותו מאמר, שכל היכשלות הינה מינית.

מסע זה לוקח אותי הרחק מהמובן ומההיגיון, הרחק מהתיאוריות והוודאיות המדעיות, לכיוון הדביליות שמאפשרת ידע אחר...

מתוך ההתנסות הזו, השאלה שלי היא: "בין הגוף שנתפס כמומת ע"י המסמן והגוף הנערץ אשר סוגדים לו, אל הגוף כמשטח כתיבה; ההכרחי לקיומה של התענגות, איפה נרשמת ההתענגות הזו "האם זה הגוף הממשי או הממשי שבגוף?"

השאלה השנייה נוגעת לאירוע בו נתקלתי במסגרת עבודתי בתור רופאה מומחית לרפואת הפה, במחלקה בביה"ח שבו אני עובדת:

בחור בן 27, בריא בד"כ, פנה למרפאה עם תלונה של תחושת גוש שתקוע לו בגרון, מזה שנתיים, והוא כל הזמן מכחכח על מנת לשחרר אותו, דבר שמפריע לו גם מבחינה חברתית, הוא עבר מסע ארוך ומייגע בין רופאים שונים, וניסה את כל הטיפולים שניתנו לו אך ללא שיפור. במפגש איתי, ולאחר שבדקתי אותו ומסרתי לו שאין ממצא פתולוגי בבדיקה שיכול להסביר את תלונתו, הוא מחה על כך שאין תשובה לרפואה לדבר הזה, ולשאלתי האם הוא זוכר את הרגע או את התקופה שהסימפטום הזה התחיל, הוא ענה: "אני זוכר את הרגע במדויק, זה היה מיד אחרי פרידה, כשיצאתי ממנה והייתי באוטו בדרך לבית של ההורים"

עניתי לו: "הנה התשובה שלך... זה לא בא מהרפואה"

אחרי זה הוא אמר בנימה/טון של הפתעה כאילו גילה משהו: "אני חושב שאני יודע מאיפה זה, זה בא מהגוף, זה משהו מהגוף"

ואני תוהה, מה זה גוף ההפתעה הזה, מה ההבדל בין הגוף שפנה אתו לבין הגוף שגילה אותו אח"כ..."

ווארדי חאג' נסראללה